

EPUS
Editor: Luminița Bratu
Copertă: Flory Preda

We know
books

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Roxana Barbu și Georgeta Nicolae

Titlul original: Nazi Women of the Third Reich
Copyright © Arcturus Holdings Limited
Romanian edition published by arrangement with
Agenția Literară Livia Stoia

Copyright © 2023 Editura Prestige
pentru ediția în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROLAND, PAUL

**Femeile naziste din cel de-al Treilea Reich: în slujba
svasticii**/Paul Roland; trad. de Irina Apostolescu. - București:
Prestige, 2023
ISBN 978-630-6506-30-9

I. Apostolescu, Irina (trad.)

94

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Paul Roland

FEMEILE NAZISTE DIN CEL DE-AL TREILEA REICH

ÎN SLUJBA SVASTICII

Traducere de Irina Apostolescu

PRESTIGE
București - 2023

Cuprins

Introducere	7
Capitolul 1 - Paula, sora lui Hitler	13
Capitolul 2 - Hitler și surorile Braun.....	21
Capitolul 3 - Admiratoarele lui Hitler	36
Capitolul 4 - Vulturul și porumbița. Walkiriile lui Hitler	54
Capitolul 5 - Hitler și prințesa evreică	111
Capitolul 6 - Ochii și urechile lui Adolf. Spionaj pentru Hitler	125
Capitolul 7 - Nevestele SS	147
Capitolul 8 - Femeile, dincolo de sârma ghimpată.....	157
Capitolul 9 - Un monstru e adus la judecată.....	175
Capitolul 10 - Traiul cu Reichul.....	189
Capitolul 11 - Să crești sub Hitler	217
Capitolul 12 - Luând atitudine	231
Capitolul 13 - Vulturi și porumbițe. BDM.....	245

Capitolul 14 - Să le îngroși rândurile.....	258
Capitolul 15 - Femeile aducătoare de moarte.....	267
Capitolul 16 - Copiii-soldați	280
Concluzie	289
Bibliografie	293
Resurse.....	294

Introducere

Într-o carte mai veche, *Femeile naziste* (Arcturus, 2014), începusem să analizez ce era în spatele imaginii de vitrină a femeilor Germaniei Naziste: adoratoare ale acoliților lui Adolf Hitler, falsul Mântuitor, lucrătoare fanatică și nemiloasă în lagărele de concentrare sau funcționare fără suflet, care puneau umărul la procesul de ucidere în masă.

În această carte sap mai adânc, ca să dezvălui diversitatea personalităților care au trăit într-unul dintre cele mai barbare regimuri politice din istorie.

Am descoperit un interviu extrem de rar cu Paula, sora lui Hitler, dat de aceasta serviciilor secrete americane la un an după terminarea războiului și în care ea zugrăvește un tablou idilic al propriei copilării. Își amintește că fratele ei era „vesel”, dar mereu pus pe harță, un bărbat „care transmitea bunătate prin toți porii”. Totuși, Paula nu realizează că descrierea fericirii din cămin nu se potrivește cu mărturisirea că fusese, nu o dată, supusă temperamentului violent al fratelui ei, simțindu-i „mâna prea slobodă”.

Mai aduc în atenție o seamă de interviuri rare care, din câte știu, nu au mai fost publicate, cu Gretl, sora Evei Braun, și cu verișoara lor, Gertrude Weisker, extrem de grăitoare în privința relației dintre Hitler și amanta sa.

Capitolul 1

Paula, sora lui Hitler

Jurnalul Paulei, sora lui Hitler, sprijină versiunea general acceptată a primilor ani de viață ai dictatorului, în cursul cărora ar fi suferit de pe urma brutalității unui tată prea autoritar, dar a și primit mângâiere de la mama blândă și iubitoare.

Cu toate acestea, mărturiile ei despre interesul extraordinar al lui Hitler în subiecte academice se contrazic cu cele ale profesorilor lui, care i-au deplâns anemicele rezultate la învățătură. Își descrie fratele ca pe un copil vesel, dar se contrazice atunci când spune că tot el o lovea, cu o mână prea slobodă.

Jurnalul Paulei pune sub semnul întrebării spovedaniile mai târzii ale lui Hitler despre viața pe străzile Vienei și nopțile petrecute pe podelele șandramalelor, deoarece ea nu ține ascuns că el chiar a fost beneficiarul unei mici pensii de urmaș, care i-a permis un trai decent pentru acea vreme.

Descrierea fratelui ei ca pe un om radiind de bunătate este, fără îndoială, evocarea cea mai îndepărtată de adevăr, dar acest lucru nu înseamnă că mărturiile sale sunt pe de-a-ntregul mincinoase. Poate că sora iubitoare, Paula, pur și simplu nu a putut vedea monstrul în care s-a transformat Adolf, fratele ei.

LRDIS Farsa notorie care s-a încetățenit sub numele de „Jurnalul lui Hitler” a continuat în anii '80 și i-a făcut pe istorici să reacționeze cu scepticism la orice anunț despre descoperirea vreunui jurnal scris de mâna câte unui nazist proeminent, mai ales dintre apropiații lui Hitler. Deși s-a crezut că fusese scris chiar de Führer, „Jurnalul lui Hitler” fusese, de fapt, măsluit de ilustratorul Konrad Kujau, între anii 1981 și 1983. În 1983, a fost cumpărat de revista *Stern*, iar drepturile de publicare au mai fost vândute, dar nu cu titlu de exclusivitate, ziarului britanic *Sunday Times*. Înșelătoria a fost demascată târziu, când jurnalul a fost supus unei examinări grafoscopice serioase, dar reputațiile câtorva cercetători științifici de renume și ale unor edituri cunoscute fuseseră deja compromise.

În schimb, recent descoperitul jurnal al Paulei, sora lui Hitler, s-a dovedit a fi autentic, după cum susțin dr. Timothy Ryback, directorul Institutului Obersalzberg de Istorie Contemporană, și scriitorul Florian Beierl. Jurnalul ei surprinde experiențe nu de puține ori traumatice din copilăria micuților Hitler, din cauza brutalității tatălui lor, Alois, care i-au marcat pe fragedul Adolf și pe frații lui vitregi, Angela și Alois junior.

Paula a început să-și aștearnă gândurile pe hârtie când avea opt ani, iar Adolf avea 15. Firea lui năbădăioasă ieșise deja la iveală, adesea împotriva surioarei lui, pe care se înfuria la cea mai mică provocare. Paula se plângea că o lovea rău, cu mâna lui „prea slobodă”, dar tot ea îi căuta scuze, copleșită de frica reîntâlnirii cu abuzivul frate. Ea mai descrie bătăile primite de la tatăl Alois,

mereu beat și agresiv, dar și încercările neizbutite ale mamei de a veni în apărarea copiilor.

Și mai semnificativ este faptul că din narațiunea Paulei se conturează portretul unei tinere deloc credule și inocente, așa cum ar fi dorit ea să pară, mai târziu. La un moment dat, a fost logodită cu medicul austriac Erwin Jekelius, un personaj activ în programul nazist de eutanasiere, care a fost acuzat de gazarea a patru mii de persoane cu handicap fizic și psihic, declarate de naziști „nedemne să trăiască”. Ca o ironie a sorții, tocmai Adolf a împiedicat-o să se mărite cu Jekelius! Auzind că doctorul intenționa să-i ceară mâna surorii sale, Führerul a trimis Gestapoul să-l aresteze imediat ce a pus piciorul în Berlin, apoi l-a expedit pe frontul rusesc.

Primele zile ca dictator

Jurnalul nu este singura mărturie care ne-a rămas de la Paula, despre copilăria alături de fratele ei. Pe 5 iunie 1946, serviciile secrete americane au supus-o pe Paula unui interogatoriu, mărturia ei fiind înregistrată în limba engleză. Paula se născuse în Hafeld (în nordul Austriei), pe vremea când părinții ei încă aveau o mică fermă, dar Alois, un vameș pensionat în vârstă de 58 de ani, era deja bolnav și neputincios, așa că au fost nevoiți s-o vândă. Dintre cei patru copii care au rezultat din cea de-a treia căsătorie a tatălui și care au reușit să supraviețuiască, ea îl îndrăgise cel mai mult pe Adolf, botezat Adolphus și alintat Adi.

Paula se încapățâna să spună că mariajul părinților era „unul foarte fericit”, în ciuda firilor incompatibile ale

celor doi și a diferenței de vârstă dintre ei: Alois era cu 23 de ani mai bătrân decât soția lui. Mama era docilă și îngăduitoare, pe când soțul ei era foarte strict și aprig la mână. Le găsea mereu nod în papură copiilor, care erau „foarte năzdrăvani și greu de strunit”, dar pe Paula o „alinta”, fapt care, mai mult ca sigur, îl scotea rău din minți pe Adolf, de unde și ciuda față de sora mai mică. După spusele ei, de la copii porneau mai toate certurile dintre „durul” tată și „blânda” mamă. Adolf crâcnea în fața autorității tatălui și nu pierdea nicio ocazie să-l provoace, de aceea primea, aproape zilnic, bătaie.

„Era un mic derbedeu țâfnos. Au fost în van toate încercările tatălui nostru de a-i curma avântul răzvrătirii și de a-i insufla dragostea pentru munca la fermă. Dar pe cât de aprig îl asupra tata, pe atât de mult îl mângâia mama, încercând să obțină, prin bunătațe, ceea ce tata nu reușea cu asprimea!”.

Memoria ei foarte selectivă și descrierea fratelui său ca pe un copil „vesel”, cu un „interes extraordinar pentru istorie, geografie, arhitectură, pictură și muzică” contrastează izbitor cu părerile profesorilor, care criticau lenea, încăpățânarea și alte metehne ale băiatului, dar mai ales rezultatele sale la învățătură. Paula își amintește că, acasă, fratele ei îi „dădea lecții” de istorie și de politică, materii în privința cărora el se considera o autoritate. Amândoi „se certau adesea”, iar ea se supunea, într-un sfârșit, voinței lui, dar cu strângere de inimă. Cearta lor „strica” adesea cheful în casă, dar, chiar și așa, își amintește că se îndrăgeau ca frații.

Un băiat ranchiunos

Alois senior a murit în ianuarie 1903, în urma unui atac de cord, spre ușurarea fiului său cel mare; acest lucru i-a permis văduvei să primească o pensie decentă, din care aceasta i-a cumpărat scumpului său Adi un pian. Paula își amintește cum fratele ei „stătea cu orele în fața marelui Heintzman”, deși nu știa decât vreo câteva note și îi lipsea răbdarea de a studia un instrument. Doar ideea de a fi artist îl încânta pe indolentul adolescent. Adolf Hitler era un visător căruia îi lipsea sânguința de a se dedica studiului, așa încât, pe măsură ce timpul trecea și își dădea seama că niciodată nu va ajunge artist, devenea din ce în ce mai înăcrit. În schimb, după ce a murit tatăl său, și-a îndreptat atenția, câțiva ani la rând, către operă, cu precădere spre cele scrise de Richard Wagner, a cărui mitică tetralogie „Inelul Nibelungilor” a reușit s-o vadă de 13 ori într-un singur an.

Patru ani mai târziu, pe 21 decembrie 1907, mama lor a murit de cancer. Adolf și Paula i-au fost alături și au îngrijit-o în timpul bolii. Paula își amintește că fratele ei a fost un fiu foarte iubitor: blând, atent și gata să facă orice pentru a-i ușura mamei suferința ultimelor zile.

Cu ambii părinți decedați și fără pensia de văduvie a mamei, a cărei plată încetase la moartea acesteia, Adolf s-a văzut nevoit să-și caute de muncă. Una dintre mătuși a încercat, pentru ultima oară, să-l convingă să-și găsească o slujbă de funcționar, însă tânărul de 17 ani era hotărât să-și urmeze ambițiile artistice și să ajungă pictor sau arhitect.

Și-a abandonat, dezamăgit, visul de a deveni pianist, după ce August Kubizek, singurul său prieten din copilărie, a fost admis la Conservatorul din Viena, lăsându-l pe Adolf pradă unei himere vechi, mărețe, dar irealizabile.

Când a fost respins de Academia Vineză de Arte Frumoase, în acel an și iarăși în următorul a dat vina pe comisia de examinare, care, după părerea lui, voise cu tot dinadinsul să-l întoarcă din calea ce-i era destinată, în loc să accepte și varianta că, pur și simplu, prestația lui nu se ridicase la nivelul de exigență al înaltei școli. În *Mein Kampf*, biografia sa mincinoasă, care-i făcea publică și profesiunea de credință, descria cum suferise din pricina majorității evreiești a comitetului de examinatori și cum, picând la examen, a fost nevoit să trăiască din milă pe străzile Vienei, vânzând acuarele deocheate și dormind pe podelele maghernițelor. În realitate, pe atunci trăia destul de bine dintr-o moștenire care-i oferise o rentă anuală de 900 de coroane (echivalentul, din anul 2018, a 8.000-9.000 de lire sterline sau 12.000 de dolari americani), după cum reiese din registrele familiei, descoperite și ele odată cu jurnalul Paulei.

Trăind în umbra fratelui

Paula se mutase și ea la Viena, dar a pierdut legătura cu fratele ei în tot acest timp și nu l-a mai regăsit decât în 1921, adică 13 ani mai târziu. A descoperit că Adolf nu renunțase la visurile de mărire, pe care i le-a descris drept „aventuri mărețe”, trăite în anii de război 1914-1918, în cursul cărora legase „tovărășii” pe viață. În realitate, era disprețuit de camarazii de arme, care îl considerau

„nesuferit”, fiindcă nu râdea niciodată de bucurie, ci doar când îi vedea pe alții suferind. Tocmai pentru că era atât de diferit de ceilalți, îl porecliseră „cioara vopsită”. Deși își dovedise curajul în luptă, nu a fost niciodată promovată de superiori, aceștia temându-se că oamenii nu i-ar fi urmat nici ordinele, nici exemplul.

Pe vremea când se petrecea această scurtă revedere, Hitler era liderul recent înființatului partid nazist NSDAP și trăia în München. Nu se cunoaște motivul pentru care s-a întors la Viena, dar, oricare ar fi fost el, le-a dat celor doi frați ocazia de a-și reînnoi legăturile. Paula și-a îmbrățișat cu bucurie fratele care nu pierise în tranșee, așa cum crezuse ea. Era clar că lui nu-i trecuse prin minte s-o contacteze la întoarcerea din război, ceea ce contrazicea, încă o dată, speranța ei veșnică și deșartă că avea un frate mai mare grijuliu. Pe urmă, ea s-a întors la slujba de secretară „dintr-un birou oarecare”, iar el a revenit la München, unde locuia într-o casă cu sora lor vitregă, Angela.

În vreme ce steaua lui se înălța pe firmamentul politicii germane, viața Paulei devenea din ce în ce mai grea, din aceeași cauză. A fost concediată pe motiv de rudenie cu un agitator politic notoriu și s-a simțit forțată să-și schimbe numele de familie în Wolf, apelativ care, din cine știe ce coincidență bizară, era chiar porecla pe care Hitler și-o alesese.

Când situația Paulei i-a fost adusă la cunoștință, s-a oferit imediat să-i plătească o rentă lunară de 250 de mărci, care a crescut, pe parcurs, la 500, și o „primă” de Crăciun de 3.000 de mărci.

Paula pretindea că nu a fost membră a Partidului Nazist, dar că ar fi aderat bucuroasă, dacă i-ar fi cerut-o

fratele ei. După cum era de așteptat, a mai susținut că nu știa nimic despre crimele comise de regimul hitlerist și nici de existența lagărelor de concentrare - o declarație sub care anchetatorul ei a notat că era „imposibil de luat în seamă”. Acesta a respins și afirmația ei că fusese complet străină de amenințările fratelui ei la adresa evreilor Europei, pe care a promis că-i „va distruge”, atâta vreme cât era vorba despre o politică de stat de notorietate în Germania și Austria, țări în care posturile de radio difuzau știri detaliate pe această temă. Aliații, angajați în procesul eradicării nazismului, erau deja obișnuiți cu astfel de „tactici”. Impresiile Paulei despre fratele ei, care „transmitea bunătate prin toți porii”, erau contrazise de brutalitatea și cruzimea cu care și-a tratat dușmanii, soldați și civili, deopotrivă. Grație inocenței mimate și a chipului său blajin, anchetatorii au ajuns la concluzia că Paula era o femeie „singuratică și nevinovată”. Aidoma altor supraviețuitori din familia Hitler, nu a înțeles să profite de pe urma influenței, a privilegiilor și a puterii fratelui ei. După dezmembrarea statului nazist, s-a întors, alături de ai ei, la rădăcinile țărănești din care s-a ițit celebrul membru al familiei lor.

Capitolul 2

Hitler și surorile Braun

Eva Braun l-a întâlnit prima dată pe Hitler în 1929, pe când avea 17 ani și lucra pentru Heinrich Hoffmann, fotograful lui personal. La acea vreme, Hitler era implicat într-o relație cu Geli Raubal, nepoata sa vitregă. Doi ani mai târziu, după moartea lui Geli, a început s-o frecventeze pe Eva.

Mărturiile lui Gretl, sora ei, sunt acelea care ne permit astăzi s-o înțelegem pe Eva și să aflăm mai multe despre relația ei cu Hitler.

Legătura lui cu Geli Raubal a fost descrisă de unii ca fiind împotriva naturii. Cât despre Eva, din cât a putut să observe Gretl, Hitler chiar s-a bucurat de relații sexuale normale cu ea.

Unii au scris că Eva Braun a servit doar ca amantă-parravan pentru Hitler, pentru a-l ajuta să-și ascundă tendințele homosexuale sau poate chiar impotența, însă Gretl era convinsă că el a iubit-o pe Eva și că ea îl adora. Rar s-a întâmplat ca vreunul dintre cei doi să-și manifeste sentimentele în public, poate și pentru că era în avantajul lui Hitler să joace rolul celibatarului, însurat doar cu Germania. Indiferent de motiv, relația Evei cu dictatorul a fost înconjurată, pe cât posibil, de maximă discreție, presa adresându-i-se doar cu favorita lui Hitler.

O fotografie arată două femei zâmbind ca pentru poză. Poartă rochii înflorate identice, cu mâneci scurte și bufante, încheiate în față, tocmai de la gulerul înalt și scrobit, până în talie. Poartă același fel de pantof cu toc înalt și își țin părul strâns în câte un coc mare, care acoperea capul ca o beretă. Amândouă sunt zvelte și cam de aceeași înălțime. Este limpede că sunt surori.

Fotografia fusese făcută afară, într-o zi însorită de primăvară sau de vară, probabil la țară, în munți, în fața unei case pe două niveluri, cu pereți albi - tipica locuință alpină. Dacă nu era silueta din plan secund, postată în cadrul ușii larg deschise, am fi putut crede că priveam o banală poză de vacanță făcută prin anii '20-'30, în Austria ori în Germania.

Silueta îi aparținea unui bărbat în uniformă, după toate aparențele. Avea haina descheiată și părea că îi urmărește, cu un ochi atent, pe fotograf și pe cele două tinere. Prezența lui nu poate trece neobservată, nici măcar într-o scenă relaxată ca aceasta. Se pare că ambele femei sunt supravegheate permanent și cu atenție. Tânăra din dreapta este Gretl, sora mai mică a Evei Braun, amanta lui Adolf Hitler, iar poza a fost făcută la casa ei de vacanță de la munte.

Gretl Braun este, fără îndoială, cea mai frumoasă dintre surori. Eva are fața rotofeie a unei lăptărese bavareze rumene în obraji și se tot strâmbă prostește la cameră, ori de câte ori este filmată făcându-și exercițiile de rutină sau culegând flori, în timp ce Gretl privește drept în obiectiv, fără să-și trădeze gândurile.

Gretl a dat puține interviuri după război. La urma urmei, sora ei s-a sinucis în buncărul din Berlin, alături de

proaspătul ei soț, Adolf Hitler. Cea mai lungă convorbire înregistrată a avut-o cu John Toland, biograful lui Hitler, în orașelul Steingaden din Bavaria de Sus. A durat două zile, în luna ianuarie a anului 1974. Notițele nepublicate ale lui Toland au fost păstrate în arhiva Bibliotecii Congresului din Washington. Din ele putem afla detalii grăitoare despre relația lui Hitler cu Eva, dar și impresiile surorii ei mai retrase.

Relația se înfiripă

Gretl și-a amintit când l-a văzut pe Hitler prima dată. S-a întâlnit într-un restaurant italian din München - *Osteria Bavaria* - unde viitorului Führer îi plăcea să ia masa și își întâlnea tovarășii. Gretl intrase acolo să cumpere vin și pâine. Eva nu era de față, așa că Heinrich Hoffmann, fotografii lui Hitler, le-a făcut cunoștință. Gretl nu avea decât 16 ani pe atunci, dar și-a amintit că Hitler era „îngrijit” și că s-a purtat „prietenos și politicos” după ce a aflat că era sora Evei.

„Hitler s-a uitat la mine și a zis: «Văd asemănarea.» Cam asta a fost tot. A zâmbit, s-a înclinat puțin. Nu mi-a sărutat mâna, [...] nu m-am speriat. Bărbații cu care stătea la masă păreau, cu toții, cam neciopliți, eram descumpănită.”

Pe atunci, Hitler trăia o intensă și, după gurile rele, nefirească relație cu nepoata sa vitregă, Geli Raubal, care s-a și împușcat mai târziu. Se credea că Geli alesese suicidul pentru că nu putea face față „perverselor” cerințe sexuale ale dominatorului ei unchi, care îi interzise orice legătură